

ACIION
AONON

GENERAL INSTRUCTIONS

TEMPORARY BOARD OF EXAMINERS

1. The examination is to be held on the 15th of the month of June 1905.

2. The examination is to be held at the University of Cambridge.

3. The examination is to be held at the University of Cambridge.

4. The examination is to be held at the University of Cambridge.

5. The examination is to be held at the University of Cambridge.

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871

ΣΥΜΦΩΝΙΚΑΙ — ΛΑΪΚΑΙ ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Γ. Ν. ΝΑΖΟΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Δευτέρα 21 Δεκεμβρίου 1931 ὥραν 6.30' μ. μ. ἀκριβῶς

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΤΡΙΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΗΣ

ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΤΟΥ

ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

1893 - 1931

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΔΗΜ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΔΙΣΤ

AL. BRAÏLOWSKY

Πιάνο

*Μετά τὴν ἔναρξιν τῆς Συναυλίας ἡ εἴσοδος ἐπιτρέπεται
μόνον κατὰ τὰ διαλείμματα.*

Τὴν Κυριακὴν 20 Δεκεμβρίου ὥραν 11 π. μ. ἡ ΓΕΝΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ

Τιμὴ ἀναλυτικῆ προγράμματος Δρ. 5.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1. Συμφωνία ἀρ. 2 L. van BEETHOVEN

I Adagio molto—Allegro con brio *Έργ. 36

II Larghetto

III Scherzo—Allegro

IV Allegro molto

ὑπὸ τῆς ὁρχήστρας

2. Συναυλία τοῦ θέρους I. PIZZETTI

I *Εἰσθινὸν

II Νυκτερινὸν

III Γκαλιάνττα καὶ φινάλε

ὑπὸ τῆς ὁρχήστρας

(πρώτη ἐκτέλεσις)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

3. 1^{ον} Κοντσέρτο διὰ κλειδοκύμβαλον FR. CHOPIN

εἰς μι ἔλασσον *Έργ. 11

I Allegro maestoso

II Romanze. Larghetto

III Rondo. Vivace

*Ο κ. ΑΙ. Brailowsky καὶ ἡ ὁρχήστρα

4. Ὁ θάνατος τοῦ Βαλλενστάϊν VINCENT D'INDY

ἐκ τῆς τριλογίας *Wallenstein

ὑπὸ τῆς ὁρχήστρας

Πιάνο τῆς συναυλίας : STEINWAY & SONS

*Αντιπρόσωπος : Ε. Τσαμουρτζής

L. van BEETHOVEN

Δευτέρα Συμφωνία.

Ἡ Δευτέρα Συμφωνία εἰς οὐ μεῖζ (ἔργον 32), ἐγράφη τὸ 1802 ἔτος κατὰ τὸ ὅποιον ἡ Ἰουλιέττα Guicciardi ἐπροξένησεν εἰς τὸν Μπετόβεν τὴν πρώτην του ἐρωτικὴν ἀπελπισίαν, ἔτος τῆς τραγικῆς διαθήκης τοῦ Heiligenstadt. Εἶναι περιέργον ἐν τούτοις ὅτι δὲν εὐρίσκει κανεὶς εἰς τὴν συμφωνίαν αὐτήν, τὴν παραμιροτέραν ἡγῶ τῶν θλιβερῶν γεγονότων ὑπὸ τὰ ὅποια εἶδε τὸ φῶς καὶ ὅτι ἀντιθέτως τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι ἀριστοῦργημα γεμάτο φῶς, διαπνεόμενον ἀπὸ περὶ φάνθρωπον γαλήνην. Ὁ Κάμιλλος Bellaigue χαρακτηρίζει τὸν φαιδρὸν τόνον τῆς Δευτέρας Συμφωνίας ὡς «ἠρωτικὸν ψεῦμα» ὁ δὲ Romain Rolland ὡς θρίαμβον τῆς θελήσεως κατὰ τῆς δυστυχίας. Τέλος ὁ Grove θεωρεῖ τὸ ἔργον τοῦτο ὡς «χορωνίδα τῆς προεπιναστατικῆς μουσικῆς».

Τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι ἡ Συμφωνία αὕτη συνελήφθη κατὰ τὴν βραχεῖαν περίοδον κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μπετόβεν, χάρις εἰς τὸ «μαγικὸ παιδί» ἐθεώρει ἑαυτὸν εὐτυχῆ καὶ ὅτι ἐπερατώθη μετὰ τὴν καταστροφὴν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ ἔργον τοῦτο παρουσιάζει μεγάλην πρόοδον παραβαλλόμενον πρὸς τὴν πρώτην συμφωνίαν αἰ εἶσαι του μέσα στὴν ψυχὴν τοῦ συνθέτου εἶναι βαθύτεραι καὶ θὰ δώσωσι τοὺς καρπούς των εἰκοσι ἔτη ἀργότερον, ἐν τῇ ἐνάτῃ Συμφωνίᾳ (1). Ἡ εἰσαγωγὴ, δηλαδὴ τὸ ἀρχικὸν Adagio, εἶναι πολὺ ἀνώτερον ἀπὸ τὸ παρεμφερές τῆς πρώτης Συμφωνίας· τὸ Adagio τοῦτο ἔχει βίαιος αἰσθημάτων καὶ δυνάμιν σκέψεως τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἐγνώρισεν ὁ Χάϊδν καὶ ποῦ σπανίως συναντῶμεν εἰς τὸν Μότσαρτ.

(1) Τὸ ἀρπῆξ περὶ τὸ τέλος τῆς εἰσαγωγῆς, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἐνάτης· τὸ τρίο τοῦ Σκέρτσου· μερικαὶ λεπτομέρειαι εἰς τὸ Adagio.

Τὸ Allegro con brio ἄν καὶ ἀκολουθοῦν τοὺς γνωστούς κανόνας διακρίνεται διὰ τὰ κτυπητὰ του θέματα καὶ τὴν ποικιλιότεραν διάταξιν τῶν φωνῶν· εἰς τὸ μέρος τοῦτο κάμνει ἐν τούτοις ἐντύπωσιν ἡ διαφορὰ τῶν χρωμάτων τῆς ὀρχήστρας μεταξύ τῶν πνευστῶν καὶ τῶν ἐγχόρδων, τὰ ὅποια ὁ Μπετόβεν μεταχειρίζεται μετὰ μεγίστης ἐλευθερίας.

Εἰς τὸ Larghetto εἰς $\frac{3}{4}$ ἀνευρίσκομεν τὴν ἀγγελικὴν χάριν τῶν δύο πρώτων διδασκάλων τῆς Συμφωνίας, τὸν παρθενικὸν οὕτως εἰπεῖν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐκείνοι ἠσθάνοντο καὶ ἐξεφράζοντο, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι παρὰ τῷ Μπετόβεν ἡ χάρις αὕτη λαμβάνει μᾶλλον χαρακτηριστῆρα θρησκευτικότητος.

Τὸ σκέρτο εἰς ρε μεῖζ, ἀποτελεῖται ὅπῳ συνεχῆ διάλογον, γοργότατον καὶ ζωηρότατον, μεταξύ τῶν tutti καὶ τῶν δύο κυρίων ὁμάδων τῆς ὀρχήστρας, τῶν ἐγχόρδων καὶ τῶν πνευστῶν.

Ὡς χαρακτηριστῆρ, τὸ μέρος τοῦτο εἶναι ἀπαραμίλλου λεπτότητος καὶ σπινθηροβολούσης φαιδρότητος. Τέλος τὸ finale, εἰς $\frac{3}{4}$, alla breve, ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ rondo τὸ κύριον θέμα του ἔχει χαρακτηριστῆρα ἐντελῶς ἀσυνείθιστον διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς συνθέσεως καὶ τελειώνει μὲ μίαν coda, ἡ ὅποια παρουσιάζεται ἀποτόμως ὕστερα ἀπὸ ἀπροσδόκητον μετατροπίαν.

II. PIZZETTI

Συναυλία τοῦ θέρους.

Ὁ *Ἰλδεβράνδος Πισσέτι* εἶνε ἐκ τῶν πρωτοπόρων τῆς συγχρόνου ἰταλικῆς μουσικῆς. Ὡς καὶ ὁ Μαλιπιέρο, ἔχει ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν μελέτην τῆς παλαιᾶς ἰταλικῆς πολυφωνίας τοῦ δεκάτου ἐβδόμου καὶ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, εἰς τὴν ἀνάλυσιν τοῦ μαδριγαλίου καὶ τῶν φωνητικῶν συνθέσεων τοῦ *Τζεζουάλλο ντα Βενόζα* καὶ τοῦ *Μοντεβέρδι*.

Ἐκ τοῦ δραματικῆς μαδριγαλίου τῶν δύο τούτων συνθετῶν ἠντλησε τὴν ἐξαρετικὴν του δεξιότητιαν εἰς τὴν πολυφωνίαν, ὡς καὶ τὴν δραματικὴν του μουσικὴν διέλεκτον. Ἐκ τῶν κυριωτέρων χαρακτηριστικῶν τῆς τέχνης τοῦ Πισσέτι εἶνε ἀκριβῶς ὁ *φωνητικὸς* χαρακτῆρ τῶν θεμάτων του. Ὅλα σχεδὸν αἱ μουσικαὶ του φράσεις εἶνε *φωνητικαί*, καὶ τοῦτο ὄχι διότι προορίζονται διὰ τὴν φωνήν, ἀλλὰ λόγῳ μελωδι-

κόττος και ρυθμικού σχήματος. Τα θέματά του πάντοτε πλατειά, είνε επίδεικτικά σημαντικής αναπτύξεως, παρουσιάζονται με μεγάλα γραμμάς και συχνά με επαναλαμβανόμενους φθόγγους. Και όταν ακόμη πρόκειται να εκτελεσθούν από έν οργανον, αισθάνεται κανείς ότι ο συνθέτης τά ετραγούδησε προηγουμένως. «*Φωνηκότης, τραγουδι*», λέγει άλλως τε αυτός ο Πισσέτι εις μελέτην τινά περι Μπελλίνι, *είνε γενικώς αι εσωτερικαι ιδιότητες τής μουσικής εκφράσεως*».

Ἀπελευθέρωσιν ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ σχολαστικισμοῦ, καί ἐπίτευξιν τῆς μεγίστης ἐκφράσεως ἐπιζητεῖ ὁ Πισσέτι διὰ τῆς *φωνηκότητος* τῶν θεμάτων του τά ὁποῖα δέν ὑπόκεινται εἰς τοὺς νόμους τῆς ἀρχιτεκτονικῆς συμμετρίας, ἀλλά προσπαθοῦν νά ἀποδώσουν μουσικῶς τὸ αἶσθημα καί τὴν συγκίνησιν.

Λυρικὸς καί φυσιολάτρης ἀφ' ἑτέρου ἐμφανίζεται εἰς ἔργα τινὰ ὁ Πισσέτι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καί ἡ *Συναυλία τοῦ θέρους* (Concerto del Estate). σύνθεσις ἣτις ὡς *συναυλία* μὲν, προσπαθεῖ νά δώσῃ ποιητικὴν εἰκόνα τοῦ θέρους, ὡς κοντσέρτο δὲ διατηρεῖ τὴν τριμερῆ μορφήν τῶν παρεμφερῶν συνθέσεων, διὰ τοῦ *εωθινοῦ* (ὡς πρώτου allegro), τοῦ *νυκτερινοῦ* (ὡς andante) καί τῆς *γαλιάρντας καὶ φινάλε* (ὡς τελικοῦ μέρους).

VINCENT D'INDY

(1851—1931)

Ὁ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀποθανὼν Γάλλος μουσουργὸς *Vincent d'Indy* ἀνήκει εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Καίσαρος Φράνκ, οὐτινος ὑπῆρξεν ὄχι μόνον ὁ πιστότερος μαθητῆς, ἀλλὰ καί ὁ κατ' ἐξοχὴν συνεχιστῆς τῆς παραδόσεως, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος προσεπάθησε νά ἀναζήσῃ καί ἐπιβληθῇ ἡ τέχνη τοῦ Βέλγο-Γάλλου συνθέτου.

Ὁ d'Indy ἐθεωρήθη ἐπὶ πολὺν χρόνον ὡς ὀπαδὸς τῆς γερμανικῆς μουσικῆς τέχνης. Ἄν καί εἶχεν εἶρη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Φράνκ τὸν ὀδηγὸν τῆς καλλιτεχνικῆς του συνειδήσεως, ἤρχισεν εἰκοσαετῆς νά διατρέξῃ τὸν κόσμον διὰ νά σπουδάσῃ καί τὰς ἄλλας σχολὰς. Εἰς Βαϊμάρην συνεδέθη μετὸν Λίστ. Ἐπεξήτησε νά γνωρισθῇ μετὸν Μπραμς παρὰ τοῦ ὁποῖου ἐγένετο δεκτὸς ψυχρῶς. Τέλος ἀπὸ τοῦ 1876 ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπῆρξεν ὁ ἐνθουσιωδέστερος προσηκνητῆς τοῦ Μπαυρόυτ, διὸ καί ἐθεωρήθη ὡς εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐν Γαλλίᾳ βαγνερι-

στών. Συνειργάσθη μετὰ τοῦ Lamoureux διὰ τὴν ἐν Παρισίοις ἀναβίβασιν τοῦ *Δόνηγκριν* τέλος ἢ μουσικῆ του ἐθεωρήθη ὡς ἐμπνευσθεῖσα ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν τοῦ Βάγνερ.

Ἐὰν ἡ γερμανικὴ ἐπίδρασις ἐπὶ τῆς τέχνης τοῦ d'Indy εἰς ἔργα τινὰ ἐμπνευσθέντα ἀπὸ τὸν Σύλλερ (Τὸ τραγοῦδι τῆς καμπάνας, Βαλλενοστάιν) ἢ εἰς τὸν *Φερβάαλ*, εἶνε ἐν μέρει δικαιολογημένη, δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι μεταγενεστέρως ὁ Γάλλος μουσουργὸς παρουσιάζεται ὡς καθαρῶς ἔθνικῶς συνθέτης, ἰδίως εἰς τὰ ἔργα εἰς τὰ ὅποια ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν μούσαν τοῦ λαοῦ ἢ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα του (*Poème des montagnes, Jour d'été à la montagne, Fantaisie sur des thèmes populaires français, Symphonie sur un chant montagnard Français* κ.τ.λ.)

Εἰς τὸ θέατρον ὁ d'Indy ἔδωκε τρία μεγάλα δραματικὰ ἔργα: *Fervaal, ὁ Ξένος* καὶ ὁ *Θρῦλος τοῦ Ἀγ. Χριστοφόρου*, χωρὶς νὰ ἐπολογισθῆ ἢ σκηρικῆ μουσικῆ διὰ τὴν *Μήδειαν* καὶ τὸν *Karadec* ὡς καὶ τὸ μικρὸν κωμικὸν μελόδραμα: *Attendez-moi sous l'orme*.

Ἐκ τῶν μεγαλυτέρων τίτλων τιμῆς τοῦ d'Indy ὑπέρθε καὶ ἡ μετὰ τῶν Guilmant καὶ Ch. Borde ἰδρυσις τῆς *Schola cantorum*, ἣτις προορισθεῖσα ἀρχικῶς νὰ γίνῃ σχολὴ *γρηγοριανοῦ μέλους*, δὲν ἤργησε νὰ λάβῃ διαστάσεις ἀληθοῦς Ὡδείου, ἐν ᾧ ἐσπούδασαν πλεστοὶ ὄσοι σύγχρονοι Γάλλοι μουσουργοί. Ὡς διευθυντῆς τῆς Schola ὁ d'Indy ἐφιλοδόξησε νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὴν μουσικὴν τῶν παρωχημένων αἰώνων καὶ νὰ ἐκτελέσῃ καθ' ὑποδειγματικὸν τρόπον τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Ραμώ, Μοντεβέρντι, Γκλουκ Μ. Α. Σαρπαντιέ, Μπάχ κ. ἄ.

Ὁ Βάλλενοστάιν τὸ «ἔργον αὐτὸ τῆς νεότητος» τοῦ d'Indy ἔμεινε νέον, πρᾶγμα ποῦ δὲν συμβαίνει πάντοτε... Ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν μερῶν καὶ ἀποδίδει μουσικῶς τὴν δραματικὴν τριλογία τοῦ Σύλλερ. Τὰ μέρη αὐτὰ ἔχουν ὡς τίτλον: τὸ *Στρατόπεδον τοῦ Βάλλενοστάιν*, ὁ *Πικολόμινι* (Μᾶξ καὶ Θέκλα), ὁ *Θάνατος τοῦ Βάλλενοστάιν*.

Τὸ δευτέρον μέρος (*Πικολόμινι*) ἐξετελέσθη εἰς τὰ παλαιὰ Concerts Pasdeloup τὸ 1875. Ὀλόκληρον ὁμοῦ τὸ ἔργον ἐπεριετώθη τὸ 1881, ὅποτε καὶ ἐξετελέσθη εἰς τὸ Cirque d'Été, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Charles Lamoureux.

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

	Γεν. Δοκιμῆς	Σομφρονικῆς
Θεωρεῖον Α'	Δρχ. 75.—	—.—
Πλατεῖα	> 60.—	125.—
Ἀμφιθέατρον Α'	> 60.—	120.—
Ἀμφιθέατρον Β'	> 60.—	100.—
Ἐξώστης	> 50.—	75.—
Θεωρεῖον Β'	> 40.—	50.—
Ὑπερώϊον	> 30.—	40.—

*Τὰ εἰσιτήρια πωλοῦνται εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν
(Ὁδὸς Πειραιῶς) καὶ εἰς τὸ Θέατρον «Ὀλύμπια».*

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

